

Slovenský hokejový útočník **Erik Weissmann** si více váží titulu šampiona se Zlínem a moc rád si zavzpomíná:

Barinka mistrovské oslavy prospal ve vaně

deník
Daniel Ostrčilík
redaktor

daniel.ostrcilik@denik.cz

Nové Zámky – Blesk je jeho pomalejší brácha. Kdysi během exhibičního utkání hvězd obkroužil obvod klužiště za 13 vteřin. Na férový závod zřejmě nejrychlejších hokejistů, kteří kdy oblékali zlínský žlutomodrý dres, slovenských rychlíků **ERIKA WEISSMANN** a Petera Barinky však prý nikdy nedošlo. „Nikdy jsem se s ním takhle nesrovnával,“ tvrdí pro seriál Deníku 35letý slovenský forward a majitel českého i slovenského titulu Erik Weissmann, který začínal po boku legendárního Zdena Cígera v nejslavnějším slovenském klubu Slovanu Bratislava. Tam triumfoval v roce 2000, tedy o čtyři roky dřív, než prožil mistrovskou jízdu se Zlínem.

Dají se oba triumfy srovnat?

Ani ne. Tehdy jsem byl dost mladý, měl jsem dvacet let. Tak nějak jsem to prožil, ale víc jsem si užil titul ve Zlíně. Bylo to pro mě krásnější v tom, že jsem vyhrál ve své premiérové sezoně v české extralize. To se mnoha hráčům nepodaří. Je to pro mě velká památka. Vážím si ho víc i proto, že ve Zlíně jsme prošli mnohem těžší cestou. Se Slovanem to tenkrát bylo jednoznačné, kdy jsme soupeře převládali.

Se Zlínem to bylo strašně těžké už ve čtvrtfinále s Trincem, kdy jsme prohrávali v sérii 1:2. Hráli jsme u nich a prohrávali 1:2. Deset vteřin před koncem jsme hráli power play a Trinec vyhodil puk z pásma. Tehdy jsem seděl na střídačce a sledoval, jak se chlapi z Trince objímají, jako by vyhráli zápas. Vtom ale Hamrlík vyslal Lešku, který puk tečoval Balaštíkovi a ten takovou peckou přes obránce tři vteřiny před koncem vyrovnal na 2:2. Na samostatné nájezdy jsme vyhráli. To byl rozhodující moment celého play off. Když bychom tenkrát prohráli, ztráceli bychom v sérii už tenkrát 1:3 na zápasy. **Co jste tenkrát prožívali?**

Střídal jsem kluky, kteří šli hrát power play. Nastartoval nás kontrast, když jsme viděli soupeře se radovat a potom pohled na ně, jak měli hlavy dole. Když jsme je zlomili, do nás vstoupila euforie a chuť jít za vítězstvím.

Kde máte medaile?

Stálo na cestách. Když vybaluji krabice nebo předělávám nějaké věci, vidím je a vzpomenu si. Opravdu jsem ve Zlíně zažil velmi pěkný rok.

RADOST. Slovenský rychlonohý forward Erik Weissmann (vpravo) se takhle s Martinem Jenáčkem radoval ze své jediné trefy v play off 2004. Celkem v dresu Zlína nastřílel osm branek. Snímky: archiv Deníku

Na plném zimáku panovala fantastická atmosféra. Při zápasech jsem si ji velmi užíval, lidi nás hnali dopředu a v mé první sezoně v české extralize jsem získal titul.

Jak se vám ho tenkrát povedlo získat?

Byla v kabině velmi dobrá

chtěl vyhrát. Někdo ze starších kluků mi tam povídal, že už finále hrál mockrát, ale druhého si nikdo nepamatuje, takže i proto jsme chtěli vyhrát. Člověka přecházela celým tělem zimnice. Velmi jsme si to užívali.

I následně oslavy, že?

na jako levé křídlo a musel jsem bránit, což na Slovensku vykonával centr. V životě jsem nehrál bránícího hráče. Ale musel jsem se přizpůsobit a během přípravy jsem se to naučil, abych mohl hrát na svém postu.

Možná i proto jste se dlouho

CO DNES DĚLÁ MISTR EXTRALIGY 2004 ERIK WEISSMANN?

„Momentálně ještě aktivně hraju. Naposledy jsem působil v Itálii v druhé lize. Většinu kariéry jsem strávil v ruských zemích a bylo to dost náročné, proto jsem se už dohodl s Novými Zámky, abych byl také doma. Zaobírám se i činností agenta. Mám vlastní agenturu, dělám agenta hráčům a zajišťuji i soustředění týmů. Zatím jsem se neoženil, ale mám půlročního syna Damiana. Už nechci jen hrát hokej, proto jsem se začal zajímat o věci kolem hráčů, které bych mohl využít později po hokeji. Určitě si třeba dokážu představit, že bych dělal agenta. Momentálně mám po ruských krajinách okolo 30 hráčů. Věnuju se tomu čtvrtý rok.“

parta. Všichni hráli velmi disciplinovaně a pro tým. Taktika spočívala v tom, že druhá, třetí a čtvrtá pětka hrála velmi disciplinovaně a bránila. Elitní formace, ve které byli Hamrlík, Leška, Veselý a Balaštík, hrála super přesilovky, na kterých si celý tým zakládal. Hráli jsme z neprůstřelné obrany i gólmani chytali dobře. Dávali jsme maximálně tři góly, což nám stačilo na výhru. Bylo to o týmovém duchu, ale i o štěstí. **Vyavíte si sám sebe s mistrovským pohárem nad hlavou?**

Je to už dávno. Bylo to přemotivované. V hlavě nosim úryvky, když jsme dali ve finále gól, chlapi skákali po plexiskle mezi lidi. Byla tam hektická atmosféra, každý to

Začaly hned po zápase. Šli jsme někde do podniku a narazili tam bylo šampaňské a lidí, kteří se chtěli setkat s celým týmem. Každý hledal Petera Barinku a ptali se, kde je, kde je. Nakonec z toho vyšlo, že Peter si vzal nějakou flašku šampaňského navíc a našli ho v šatně, jak spal ve vaně. (*Výbuch smíchu.*) Je to srandovní příhoda, jak tam v těch svých tepláčkách měl takovou svou oslavu.

Vy jste jeden gól dal i v prvním finále play off na průběžných 2:1, ale příliš těšit vás nemohl, protože jste zápas prohráli. Vzpomínáte?

Každý gól v play off nebo v klíčových situacích potěší. Většinou jsem se ale obětoval kolektivu. Přišel jsem do Zlí-

nemohl střelecky prosadit. **Povedlo se vám to až ve 22. kole základní části proti Kladnu (10:0).**

Byl jsem nervózní. Měl jsem hodně šancí ze začátku, hrál jsem dobře, ale jak mi to tam nepadalo, postupně už i na tréninku jsem byl z toho psychicky nešťastný. Tak jsem se rozhodl nezaměřovat se nejen na góly, ale i na trochu jiné věci. Pak už branka přišla a hrálo se mi lépe. **Nebylo to tedy tím, že by pro vás přechod ze slovenské do české extraligy byl velkým skokem?**

Ani bych neřekl. Obě extraligy byly v tu dobu podobné, nebyl tam nějaký velký rozdíl. Jediný a zásadní byl v tom, že v Česku se hraje jiný systém. Musel jsem si zvyknout, takže to mi udělalo problémy. Ale naučil jsem se bránit, což jsem využil i do této doby. Momentálně hraju i bránícího centra, takže mi to nedělá problémy. **Souvisel váš příchod do Zlína v létě 2003 s koučem Ernestem Bokrošem?**

Známe se dlouho. Trénoval mě už ve Slovanu Bratislava. Poznal mě jako hráče, když jsem hrál za reprezentaci. Ernest mě oslovil, jestli bych nešel do Zlína, že by chtěl, abych hrál pořád pod ním. Jako mladý chlapec jsem si chtěl vyzkoušet českou extraligu, jestli na ni mám. Tak jsem šel. Byl to velký taktik, uměl reagovat na hru i na soupeře. Pamatuji si, že jsme se v jedné sezoně připravovali na každého soupeře zvlášť a individuálně. Měl vymakané tréninky, což mi vyhovovalo. Ve Zlíně se mu dařilo, měl velký

úspěch. Ale postupně jsme ztratili kontakt. Co se týká jeho další kariéry, nevím, kde je a co dělá.

Stejně jako Peter Barinka jste býval bruslařsky výborně vybavený. Dali jste si někdy závody, kdo je rychlejší?

Na Slovensku jsem dvakrát vyhrál v rámci utkání hvězd v dovednostní soutěži, ale nevím, jestli tam tenkrát byl i Peter Barinka. Těžko říct, kdo z nás dvou je rychlejší. Nikdy jsem se s ním takto nesrovnával. Kdyby došlo někdy ke konfrontaci, tam bychom se porovnali.

Ve Slovanu Bratislava jste začínal po boku velkých hvězd v čele se Zdenem Cígerem. Byl to pro vás zážitek?

Bylo tam hodně chlapců, co hrálo v reprezentaci. Bylo velmi těžké se začlenit do takového kolektivu a hrát, protože vyžadovali, aby i tak mladý kluk, jako jsem byl tenkrát v sedmácti jím, si splnil svoji roli a hrál a trénoval na sto procent. Ale zvládl jsem to, ačkoliv první střídání jsem měl pocit, jako bych jel po dálnici šedesát a ostatní kolem mě valili v luxusních autech. Slovenská extraliga měla tenkrát ale jinou úroveň, než je tomu dnes. Byl to mnohem vyšší level.

Jaký byl legendární slovenský útočník Zdeno Cíger?

Rozumný kapitán, klidný, ale když něco řekl, tak ho v kabině všichni respektovali. Když byly problémy, vždy stál při kolektivu. Byl opravdu jeden z nejlepších kapitánů, které jsem v kariéře poznal. **V Novosibirsku jste zase potkal jinou osobnost, obránce Alexandra Karpovtseva, který měl za sebou 664 zápasů v NHL. Byl jiný?**

Tenkrát se tam zrovna ze zámoří vrátil. Byl tišší, moc nepovídal. Samozřejmě byl taky osobnost, všichni ho tam respektovali, byl to jiný typ člověka. Prostě klasický Rus. **Jenze i on se stal obětí letecké katastrofy v Jaroslavi 2011. Jak bezpečná byla tenkrát letecká doprava?**

Ani jsem si nepřipouštěl, že by se mohlo něco stát. Létal jsem i horšími letadly než měly tenkrát v Jaroslavi. Dva tři roky zpět jsem hrál v Kazachstánu soutěž VHL a i tam jsme cestovali malým letadlem, které vždy stálo odstavené mimo letiště. Asi proto, aby ho nikdo neviděl. (*Smích.*) Letěli jsme někdy i osm až devět hodin s mezipřistáním a opravdu bylo velmi staré, až jsem se kolikrát divil, že vůbec létalo. Cestování bylo náročnější díky vzdálenostem, ale strach jsem nikdy neměl. **A co typické ruské zimy?**

Zažil jsem i -50 stupňů Celсия, což bylo kruté a ještě v tom cestovat je skutečně náročné. Navíc jsme jízdu autobusem, autem i taxikem. Museli jsme se i vyrovnat s časovým posunem, domů jsme přijeli až ráno, takže regenerace po zápase byla náročná. Jinak je ale Novosibirsk velké město, ve kterém se dá dělat spousta věcí. Dá se jít projít nebo se zabavit. **Zato během angažmá v kazachském Ōskemenu jste nemohli téměř vycházet. Co se tam dělo?**

Je to malé město, které má něco kolem 300 tisíc obyvatel. Ale zato je tam nějakých čtyřicet firem a dolů. Hrál jsem tam s Gabrielem Špilárem, který byl každý druhý den přiotrávený z těch plynů, co fabriky vypouštěly do ovzduší. Ležel na posteli a nevěděl, co mu je. Já chodil celý rok s šátkem přes pusku. Pořád v rozhlase hlásili, ať neotvíráme okna. Nebo ženy, co v listopadu otěhotněly, měly zdar-ma potraty. Co se týká hokeje, si ale nemůžu stěžovat. Podmínky tam byly dobré.

Erik Weissmann

Narozen: 27. května 1978 v Bratislavě (Slovensko). **Výška:** 180 cm. **Váha:** 82 kg. **Držení hole:** levá. **Přezdívka:** Weiso, Slu-ke. **Klub:** HK Nové Zámky (MOL liga).

Zajímavosti: Přezdívkou Sluke dostal až v průběhu mistrovské sezony ve Zlíně podle komické postavy z jednoho filmu, který běžel při cestě autobusem na zápas.

Největší úspěchy: mistr české extraligy (2004, Zlín), mistr slovenské extraligy (2000, Slovan Bratislava), 2x vicemistr slovenské extraligy (2005, Zvolen, 2007 Košice), bronz slovenské extraligy (2011, Banská Bystrica).

Předchozí kluby: Slovan Bratislava (96/97 a 99/00), Senica (97/98, II. slovenská liga), Nitra (98/99), Trnava (98/99, II. slovenská liga), Zvolen (01-03 a 04-06), Novosibirsk (06-07, superliga), Vítkovice (07/08, česká extraliga), Košice (07/08, slovenská extraliga), Žlobin (08/09, Bělorusko), Poprad (08/09), Togliatti (09/10, KHL), Senica (09/10), Křídla Sovětů Moskva (10/11), Banská Bystrica (10/11), Kazinc (11/12, Kazachstán) Pontebba (12/13, Itálie), Cortina (12/13).

ZAHRAŇIČNÍ ANGAŽMÁ NOVOSIBIRSK (2006/2007)

„Nebylo to špatné. Začal jsem dobře a ve třech zápasech jsem nabíral čtyři body. Poté mě ale trenér pro mě z neznámých příčin poslal do čtvrté pětky. Navíc jsem se zranil na tréninku a měl jsem být měsíc mimo hru. Oznámili mi, že na mě nemohou čekat, takže jsem si hledal nové angažmá, ačkoliv jsem koleno neměl v dobrém stavu. Byl jsem na magnetické rezonanci, ale nebylo to tak zlé, abych musel na operaci. I přesto, že jsem byl zraněný, sáhly po mě Vítkovice a do konce sezony jsem se dal dohromady. Vážím si toho, že mě chtěli. Hrál jsem i přes bolest.“

ŽLOBIN (2008/09)

„Sešlo se nás tam hned pět Slováků. Byla to spíš zábava, ale také další životní zkušenost. Tenkrát totiž bylo Bělorusko ještě dvacet až třicet let pozadu. K dispozici byly jen základní potraviny, jídlo se varilo ze zbytků. Město bylo složené z několika domů a mezi nimi postavený zimní stadion, který byl na dobré úrovni. S aquaparkem, restaurací i hotelem. Když ale v restauraci byla třeba svatba nebo oslava, najednou jsme se neměli kde najíst. Pak bylo na nás, kde se najíme a zda si najdeme zábavu. Po hokejové stránce jsem byl spokojený. V ruských zemích jsou obecně také dost velké peníze a i úroveň hokeje byla dobrá.“

TOGLIATTI 2009/2010

„Tam jsem měl velkou smůlu. Přišel jsem v průběhu sezony a trenér (Sergej Svetlov - pozn. aut.) mě i dost využíval, až jsem byl překvapený. Každý mě totiž varoval, že je to nejpršnější trenér v Rusku. Ale oblíbil si mě. Po prvních pěti zápasech jsem měl dva týdny přestávku a na před dalším zápase jsem si zlomil nohu a marodil jsem čtyři měsíce. Byly tam i finanční problémy, ale byl jsem na to zvyklý ze Slovenska. Rusáci z toho byli vykuleni víc. Togliatti je milionové město, spousta obchodních domů. Našel jsem si tam spoustu kamarádů, navíc jsme tam byli tři Slováci ještě s Richardem Kapušem a Kukumberkem. Klidně bych se tam i vrátil, mám odtud pěkné zážitky.“

PONTEBBA (2012/2013, ITÁLIE)

„Dostal jsem se tam přes Miroslava Gu-reně, se kterým jsem hrával v Novosibirsku. Přišli jsme na první trénink a byli jsme zaskočení. Měli jsme totiž velmi slabé mužstvo, které bylo asi seskládané z kluků z druhé a třetí italské ligy. Byl tam trenér Pajič, který se znal s Mírou a sblížil jsem mu, že zůstaneme. Italská liga je na slušné úrovni. Týmy jsou vyrovnané, jen dvě mužstva Fassa a Pontebba zaoštalava. Vznikly finanční problémy a ještě dodnes nám dluží, ovšem klub zkrachoval. Během sezony se ozvala Cortina.“

CORTINA (2012/2013, ITÁLIE)

„Tam bylo dobře. Byl tam kanadský trenér, velký profesionál. Měl všechno promakané. Cortina skončila na osmém místě. Když jsem přišel, hned se mi zadařilo. V prvním zápase jsem dal hat trick. Byl tam dobrý kolektivní kluk, který pracoval. Bylo to na zcela jiné úrovni než v Pontebbě. Byl jsem rád, že jsem opět v hokejové formě. Také play off bylo zajímavé. Jako osmý tým jsme vyřadili prvního a v semifinále jsme vypadli. V Itálii se mi samozřejmě líbilo. Je to pěkná země. Pontebba je na severu země, u hranic se Slovinskem. Cortina zase v lyžařské oblasti. Bylo tam spousta cizinců. Cortina je hezké město, pěkný stadion, všechno fungovalo. Ve druhé části angažmá jsem byl spokojený.“

NOVÉ ZÁMKY (2013/2014)

„Už jsem se chtěl po delší době vrátit. Rozmyslel jsem se, zda ukončím kariéru, nebo budu pokračovat. V hokeji je momentálně krize, proto člověk přemýšlí, zda se mu to ještě vyplatí být mimo bezrodiny. Ovšem v Nových Zámkách jsem velmi překvapený, jakou má vše úroveň. Sponzor opravil celý zimák. Odehrál jsem i pár zápasů a MOL liga má solidní úroveň. Pro mě ale nejdůležitější je, že jsem doma. Mám to hodinu cesty z Bratislavy. Bylo pro mě prvořadé, že mohu trávit čas s rodinou a i Vánoce trávit na Slovensku.“

SLOVENSKÁ LEGIE SLAVÍ TITUL. Zleva Peter Barinka, Miroslav Hlinka, Erik Weissmann a Igor Murín.